

-XXV-

M'han parlat d'una mar
que tothora mormola
havaneres
a l'orella del far,
en les hores fosques
quan sols ell la pot encendre,
i guiar-la pel bon camí.

M'han parlat d'un far
que amb la famèl·lica lluna
com a testimoni
es deixa encantar
pels sons de les onades,
i esdevé presoner
dels indolents ritmes criolls,
de les seues danses i cants.

M'han parlat d'una lluna
que somnia ser far,
i així, passar els anys,
ben prop del mar, ponent-se
en cada riba,
en cada illa,
en cada espadat...

M'han parlat de fars
que somnien de dia.

M'han parlat de mars, d'onades
que per la nit busquen aixopluc.

M'han parlat d'una lluna
gelosa del far.

...

M'han parlat de somnis
que quasi mai es fan reals.

M'han parlat durant anys...

M'han parlat de tantes coses
que ja no puc recordar...

I jo continue,
continue gaitant
com s'estima la natura;
des de la fusta humida del moll
veig com continua
l'etern ritual.

-XXVI-

Enceses pinzellades de blau

amb que m'agradaria pintar
els escenaris de la incertesa,
l'alegria i la tristor,
però també la nostàlgia i l'enyor.

Pinzellades de blau encés
amb que dibuixaria cada àtom
del teu cos,
al que donaria vida després d'afegir
uns granets de sal...

Blau encés de pinzellades
amb que m'ompliria els ulls
per seguir somiant...

Tot recomença
per tornar-se a acabar
menys la mar

Un últim traç, la darrera pinzellada

He arribat a Bonança, on he ancorat els darrers esquitxos de blau que encara em queden, ja un poc esmorteïts, les darreres pinzellades amarades que no es tornaran a encendre si no retorno a tu. El pinzell m'esvara a les mans i es resisteix a pintar la teua silueta d'escata, però he de dibuixar l'últim traç, és el necessari ritual d'un oblit forçat que vindrà ple de maror, maregasses i marejols. Però no hi ha oblit etern com tampoc mar infinita, si no és als nostres ulls. Llavors, quan no hi hage cap onada, amb la mar encalmada, de bell nou trescaré pels canals de la memòria, fins trobar la mar, o el mar, car possiblement el temps ens anirà separant i les onades portaran massa salabor del passat... i l'escuma, sempre l'escuma sobre el nostre desig, sempre l'escuma per damunt de tot, potser ens espatlle l'encesa.

Tornarem a ballar havaneres a la platja del mestissatge, tornarem a soterrar els xicotets tresors nacrats, tornarem a construir castells de sorra fent murs de contenció amb bivalves, intentant evitar els enderrocs, intentant evitar tot allò efímer... Hissarem les veles, tensarem els vents i ens farem a la mar... un cop més, fent trontollar tots els Déus, i serem immunes als cants de sirenes.